

Sygn. akt II Ca 206/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 kwietnia 2018 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Tryb. Wydział II Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący	SSO Jarosław Gołębiowski
Sędziowie	SSO Dariusz Mizera SSR del. Magdalena Wojciechowska (spr.)
Protokolant	stażysta Iwona Jasińska

po rozpoznaniu w dniu 12 kwietnia 2018 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej w B.

przeciwko S. J.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Piotrkowie Tryb.

z dnia 21 grudnia 2017 roku, sygn. akt I C 2287/17

oddala apelację.

SSO Jarosław Gołębiowski

SSO Dariusz Mizera SSR del. Magdalena Wojciechowska

Sygn. akt II Ca 206/18

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem zaocznym z dnia 21 grudnia 2017 roku Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim zasądził od pozwanego S. J. na rzecz powoda (...) S.A. z/s w B. kwotę 6 602,00 zł z odsetkami umownymi za opóźnienie w wysokości dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 21 grudnia 2017 roku do dnia zapłaty, oddalił powództwo w pozostałej części, zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 164,00zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Podstawę powyższego rozstrzygnięcia stanowiły przytoczone poniżej ustalenia i rozważania Sądu Rejonowego.

W dniu 28 grudnia 2016 roku powód (...) S.A.” z siedzibą w B. (pożyczkodawca) zawarł z pozwanym S. J. (pożyczkobiorcą) umowę pożyczki numer (...). Pozwanemu została udzielona pożyczka w kwocie 7.500,00 zł (kapitał). Pozwany zobowiązał się do zwrotu kwoty 16.164,00 zł, na którą składała się m.in. opłata przygotowawcza w wysokości 129,00 zł, wynagrodzenie prowizyjne w wysokości 6.259,00 zł, a także wynagrodzenie w kwocie 1.100,00 zł z tytułu przyznania (...).

W dniu 28 grudnia 2016 roku pozwany wystawił weksel własny in blanco z klauzulą „nie na zlecenie” na rzecz powoda - jako zabezpieczenie zwrotu pożyczki na podstawie umowy numer (...) z dnia 28 grudnia 2016 roku oraz wykonania innych zobowiązań wynikających z tej Umowy. Pozwany upoważnił powoda do wypełnienia weksla na sumę odpowiadającą jej zadłużeniu.

W dniu 2 stycznia 2017 roku pozwany uiszczył na rzecz powoda kwotę 898,00 zł.

Powód wypełnił przedmiotowy weksel własny in blanco na kwotę 15.278,05 zł.

W dniu 28 maja 2017 roku przez stronę powodową zostało sporządzone pismo, w którym powód informuje pozwanego o wypowiedzeniu pozwanemu umowy pożyczki numer (...) z zachowaniem 30-dniowego terminu. Jednocześnie powód wskazał, że zgodnie z postanowieniami umowy pożyczki oraz deklaracji wekslowej wystawiony przez pozwanego weksel in blanco został wypełniony na kwotę 15.278,05 zł.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów złożonych przez stronę powodową. Z uwagi na niezajęcie przez pozwanego stanowiska w niniejszej sprawie, Sąd uznał za przyznany przez niego fakt uiszczenia na rzecz powoda wpłaty w kwocie 898,00 zł.

Sąd Rejonowy uznał powództwo za częściowo uzasadnione. Zauważył, że przedmiotem niniejszego postępowania było zobowiązanie wekslowe, powstałe wskutek wystawienia w dniu 28 grudnia 2016 r. przez pozwanego S. J. weksla własnego in blanco z klauzulą „nie na zlecenie” na rzecz powoda (...) S.A.” z siedzibą w B.. Weksel, z którego wynika roszczenie powoda nie był przedmiotem obrotu, a spór toczy się wyłącznie między wystawcą weksla a remitentem. Powód wypełnił przedmiotowy weksel na kwotę 15.278,05 zł i wezwał pozwanego do jego wykupu.

Pismo Prokuratora Rejonowego z dnia 25 października 2017 roku potraktowane zostało jako zarzut w trybie art. 10 ustawy Prawo wekslowe. Przepis ten stanowi, że jeżeli weksel, niezupełny w chwili wystawienia, uzupełniony został niezgodnie z zawartym porozumieniem, nie można wobec posiadacza zasłaniać się zarzutem, że nie zastosowano się do tego porozumienia, chyba że posiadacz nabył weksel w złej wierze albo przy nabyciu dopuścił się rażącego niedbalstwa.

Wniesienie takiego zarzutu przenosi swoiście spór z obszaru prawa wekslowego na obszar prawa cywilnego w zakresie przepisów regulujących stosunek podstawowy. Wobec tego najdalej na rozprawie – po wniesieniu zarzutu przez prokuratora należy wnosić o przeprowadzenie dowodów, z których wynikać miałyby okoliczności wskazujące na zaciągnięcie przez pozwanego zobowiązania, którego wykonania przez pozwanego weksel miał zabezpieczać (por. uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 18 lutego 2016 roku wydanego w sprawie I A Ca 1219/15).

Dla instytucji weksla in blanco zasadnicze znaczenie mają przepisy art. 10 i 13 Prawa wekslowego (Dz.U. z 2016 r. poz. 160). Z przytoczonych przepisów wynika po pierwsze, że weksel in blanco ma charakter niezupełny, gdyż ostateczną treść oświadczenia dłużnika wekslowego kreuje odbiorca weksla i po drugie, że obie strony stosunku łączą odpowiednie „porozumienia”. Odbiorca weksla otrzymuje upoważnienie do jego wypełnienia zgodnie z zawartym przez strony porozumieniem, zwanym deklaracją wekslową. Należy uznać, że odbiorcy weksla przysługuje zatem prawo kształtujące. Zobowiązanie wręczającego weksel do zapłaty według treści nadanej temu dokumentowi w wyniku uzupełnienia go zgodnie z udzielonym upoważnieniem, powstaje tylko o tyle, o ile uzupełnienia dokonała osoba uprawniona i wyłącznie w zakresie, w jakim treść uzupełnienia pokrywa się z treścią upoważnienia wynikającego z zawartego porozumienia. W związku z powyższym w razie niezgodnego z porozumieniem wypełnienia weksla in blanco na niekorzyść dłużnika wekslowego nie powstaje zobowiązanie wekslowe o treści wyrażonej w wekslu (por. uchwała SN (7) - zasada prawna - z 7.1.1967 r., III CZP 19/66, OSNCP 1968. nr 5, poz. 79; uchwała połączonych Izb:

Izby Cywilnej oraz Izby Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z 24.4.1972 r., III PZP 17/70, OSNCP 1973, nr 5, poz. 72, pkt III 1 c uzasadnienia; wyrok SN z 14.3.1997 r., I CKN 48/97, OSNC 1997, nr 9, poz. 124; wyrok SN z 5.2.1998 r., III CKN 342/97, OSNC 1998, nr 9, poz. 141).

Oprócz zobowiązania wekslowego istnieje więc związane z nim zobowiązanie ze stosunku podstawowego, a zaspokojenie jednego z nich czyni zadość drugiemu. Stąd dłużnikowi przysługują przeciwko roszczeniu wekslowemu zarzuty, jakie mógłby podnieść wobec roszczenia cywilnego. Kierując się zatem zasadą, iż nie można wywodzić ze swojego prawa więcej niż to wynika z jego istoty, Sąd na zasadzie art. 208 § 1 pkt 5 k.p.c. w związku z art. 233 § 2 k.p.c., dopuścił dowód z umowy pożyczki, deklaracji wekslowej celem ustalenia kwoty roszczenia i zbadania zapisów umowy pożyczki gotówkowej zawartej między stronami.

Zgodnie z treścią art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Pożyczka może być umową odpłatną, jeżeli strony tak postanowią w ramach zasady swobody umów (i art. 353¹ k.c.).

Bezspornym w niniejszym postępowaniu było to, iż strony łączyła umowa pożyczki na kwotę 7.500,00 zł (kapitał), która to kwota miała zostać zwrócona przez pozwanego wraz z odsetkami umownymi w oznaczonych terminach spłaty. Szczegółowo prawa i obowiązki stron zostały uregulowane w przedmiotowej umowie. Ponieważ pozwany nie wywiązał się ze spłacenia rat, umowa została wypowiedziana. Na mocy postanowień umowy pozwany był zobowiązany do zwrotu kwoty stanowiącej kapitał oraz poniesienia szeregu opłat za czynności związane z obsługą pożyczki. Chodzi tu przede wszystkim o opłatę przygotowawczą, wynagrodzenie prowizyjne oraz wynagrodzenie z tytułu przyznania dodatkowego pakietu uprawnień „(...)W świetle przepisów regulujących zobowiązania umowne i ochronę konsumenta przed niedozwolonymi klauzulami umownymi, w ocenie Sądu opłaty powyższe budzą poważne wątpliwości.

Art. 385 § 1 k.c. statuuje klauzulę generalną, w świetle której ocenie podlegają umowy zawierane z konsumentami umowy, z wyłączeniem postanowień określających jednoznacznie sformułowane główne świadczenia stron oraz tych postanowień, na których treść konsument miał rzeczywisty wpływ. Zgodnie z przywołanym przepisem postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nie uzgodnione indywidualnie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny.

Dla zastosowania wskazanego przepisu przesłanki - „sprzeczność z dobrymi obyczajami” i „rażące naruszenie interesów konsumenta”, muszą zachodzić równocześnie.

Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów w uzasadnieniu wyroku wydanego w dniu 19 stycznia 2011 roku, w sprawie o sygnaturze akt XVII AmC 149/10 (Legalis 739438), przywołując stanowisko Sądu Najwyższego wskazał, że „przesłankami abuzywności postanowień wzorca umownego jest ich sprzeczność z dobrymi obyczajami i rażące naruszenie interesów konsumenta. Przyjmuje się, że istotą dobrych obyczajów jest szeroko rozumiany szacunek do drugiego człowieka (tak np.: w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 8 czerwca 2004 r., sygn. akt I CK 635/03). "Dobre obyczaje" to reguły postępowania zgodne z etyką, moralnością i aprobowanymi społecznie obyczajami. Sprzeczne z dobrymi obyczajami są m.in. działania wykorzystujące choćby niewiedzę, brak doświadczenia konsumenta, naruszenie równorzędności stron umowy, działania zmierzające do dezinformacji, wywołania błędnego przekonania konsumenta, wykorzystania jego niewiedzy lub naiwności. Chodzi więc o działanie potocznie określane jako nieuczciwe, nierzetelne, odbiegające in minus od przyjętych standardów postępowania”.

W ocenie Sądu postanowienia umowy łączącej strony niniejszego procesu są niedozwolone w zakresie, w jakim przewidują obowiązek uiszczenia przez pożyczkobiorcę opłaty przygotowawczej, wynagrodzenia prowizyjnego oraz opłacenie kosztów przyznania dodatkowych uprawnień w ramach usługi (...). Postanowienia umowne za powyższe czynności są niezgodne z dobrymi obyczajami i rażąco naruszają interesy pozwanego jako konsumenta. Sąd

rozpoznający sprawę, stoi na stanowisku, iż koszty pożyczki w postaci opłaty przygotowawczej oraz wynagrodzenia prowizyjnego należało uznać za zawyżone. Przede wszystkim powód nie wykazał jakie jego czynności wygenerowały tak wygórowane opłaty, jednocześnie nie udowodnił konieczności ich pobrania oraz, że taki koszt rzeczywiście poniósł. Mając na uwadze, że powód stosuje wzorce umowne, to jedyną czynnością związaną z przygotowaniem umowy jest sporządzenie samego dokumentu umowy poprzez wprowadzenie danych pożyczkobiorcy, wpisanie kolejnego numeru porządkowego umowy, dat i kwoty udzielonej pożyczki. Czynności te, zdaniem Sądu nie mogą generować opłat w dochodzonej przez powoda wysokości.

W konsekwencji zastrzeżenie w umowie opłaty przygotowawczej w kwocie 129,00 zł, wynagrodzenia prowizyjnego w wysokości 6.259,00 zł oraz wynagrodzenia za przyznanie dodatkowych uprawnień w ramach usługi (...) w kwocie 1.100,00 zł są niedozwolonymi postanowieniami umownym i jako takie nie wiążą pozwanego, z uwagi na spełnione w tym zakresie przesłanki z art. 385¹ § 1 k.c. Wobec powyższego Sąd oddalił powództwo w tym zakresie.

Zdaniem Sądu Rejonowego, podniesiony w toku postępowania zarzut Prokuratora Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim przenosi ciężar dowodu na powoda. Zatem to w kompetencji powoda leżało precyzyjne określenie podstaw faktycznych żądania. W tych okolicznościach przepis art. 6 k.c. nie nakłada na nikogo obowiązku przeprowadzenia dowodów, ale rozstrzyga kwestię, która strona poniesie materialnoprawne konsekwencje nieudowodnienia istotnego dla rozstrzygnięcia sprawy faktu. Nieprzeprowadzenie ciężącego na stronie dowodu wywołuje skutek w postaci przegrania sprawy (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 listopada 2010 roku, II CSK 296/10, LEX nr 970073).

Żądanie pozwu podlegało zatem uwzględnieniu jedynie co do pożyczonego kapitału z uwzględnieniem wpłaty pozwanego w wysokości 898,00 zł w dniu 2 stycznia 2017 r.

Sąd I instancji miał na uwadze fakt, że skapitalizowane odsetki objęte żądaniem pozwu powód naliczał zgodnie z postanowieniem 4.1 mowy od niespłaconej sumy stanowiącej całkowitą kwotę do zapłaty, a zatem zawierającą nienależne kwoty. W tym stanie rzeczy wobec nieprawidłowego naliczania odsetek Sąd nie uwzględnił roszczenia powoda w tym zakresie.

Wobec powyższego Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 6.602,00 zł (7.500,00 zł - 898,00 zł) wraz z odsetkami umownymi za opóźnienie w wysokości dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 21 grudnia 2017 r. (tj. od dnia wyrokowania) do dnia zapłaty.

Na podstawie art. 102 k.p.c. Sąd obciążył pozwanego obowiązkiem zwrotu na rzecz powoda kwoty 164,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. Sąd miał na względzie charakter roszczenia (podstawą którego była w istocie umowa pożyczki zawierająca niedozwolone postanowienia umowne) oraz fakt, iż powództwo podlegało uwzględnieniu jedynie częściowo (43 %).

Powyższy wyrok, w zakresie, w jakim Sąd oddalił powództwo oraz w zakresie kosztów postępowania, apelacją zaskarżył pełnomocnik powoda.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. naruszenie prawa materialnego, w szczególności art. 385¹ kc poprzez jego błędną wykładnię skutkującą nieuzasadnionym przyjęciem w realiach niniejszej sprawy, iż postanowienia umowy pożyczki w szczególności w zakresie wynagrodzenia prowizyjnego i (...) są abuzywne pomimo, że są sformułowane w sposób jednoznaczny i określają cenę (wynagrodzenie) co wyklucza kontrolę abuzywności;
2. naruszenie prawa materialnego, w szczególności art. 58 §2 kc poprzez jego błędną wykładnię skutkującą nieuzasadnionym przyjęciem w realiach niniejszej sprawy, iż postanowienia umowy pożyczki w szczególności w zakresie wynagrodzenia prowizyjnego i (...) są sprzeczne z zasadami uczciwości kupieckiej oraz prawami konsumenta i z tego powodu nienależne;

3. naruszenie art. 36a ustawy o kredycie konsumenckim poprzez jego niezastosowanie, polegające na nieuzasadnionej odmowie zasądzenia przez Sąd I instancji kwot z tytułu wynagrodzenia prowizyjnego i (...) pomimo, iż koszty te mieszczą się w limicie pozaodsetkowych kosztów kredytu.

W konsekwencji pełnomocnik powoda wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w zaskarżonym zakresie poprzez:

1. uwzględnienie powództwa w całości;
2. zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych od całości żądania zgłoszonego w pozwie;
3. zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych za instancję odwoławczą.

Ewentualnie wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w zaskarżonym zakresie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji z pozostawieniem temu Sądowi orzeczenia o kosztach instancji odwoławczej.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest nieuzasadniona.

Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, które Sąd Okręgowy w pełni podziela. Dokonał właściwej subsumpcji stanu faktycznego pod wskazane obszernie w uzasadnieniu podstawy prawne.

Odnosząc się do zarzutów pełnomocnika powódki dotyczących naruszenia prawa materialnego w postaci art. 385¹ k.c., 58 §2 k.c. i art. 36 a ustawy o kredycie konsumenckim stwierdzić należy, że zarzuty te są całkowicie nietrafne. Należy zgodzić się z Sądem Rejonowym, że w sprawie niniejszej mamy do czynienia z klauzulami abuzywnymi. Pozwanemu została udzielona pożyczka w kwocie 7500 złotych, natomiast pozwany zobowiązał się do zwrotu kwoty 16.164,00 zł, na którą składała się m.in. opłata przygotowawcza w wysokości 129,00 zł, wynagrodzenie prowizyjne w wysokości 6.259,00 zł, a także wynagrodzenie w kwocie 1.100,00 zł z tytułu przyznania (...).

Celem ochrony konsumentów, jako strony ekonomicznie słabszej, ustawodawca w treści art. 385¹-385³ kc usankcjonował stosowanie przez kontrahentów, będących profesjonalnymi podmiotami obrotu gospodarczego, niedozwolonych postanowień umownych (tzw. klauzul abuzywnych). Powołane przepisy stanowią implementację dyrektywy Rady Unii Europejskiej nr 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.Urz. UE 1993 L 95/29 ze zm.).

Ustawodawca przewidział dwa sposoby sądowej kontroli postanowień zawieranych umów, a także postanowień samych wzorców umów, co do ich zgodności z prawem. Ocena taka może być dokonana:

- in abstracto. Ocena obejmuje wówczas jedynie wzorzec umowy a nie samą umowę, zaś podstawę kontroli stanowi w szczególności przepis art. 385¹ § 1 kc. Jej celem jest ochrona zbiorowego interesu konsumentów. Powództwo w ramach abstrakcyjnej kontroli mogą wnieść podmioty wskazane w przepisie art. 479³⁸ kpc. Wyłącznie właściwym w tych sprawach jest Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów. Prawomocny wyrok Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów cechuje się tzw. rozszerzoną prawomocnością, co oznacza, że ma też skutek wobec osób trzecich od chwili wpisania go do rejestru niedozwolonych klauzul umownych;
- in concreto, w toczącym się między przedsiębiorcą a konsumentem sporze, którego przedmiotem są skutki prawne określonego postanowienia zawartej umowy.

Klauzule niedozwolone cechuje brak mocy wiążącej od chwili zawarcia umowy lub związania stron wzorcem umownym (dla klauzul z wzorca). Orzeczenie sądu, który stwierdza niedozwolony charakter postanowienia

umownego, ma charakter deklaracyjny, zarówno wówczas, gdy sąd orzeka w ramach kontroli incydentalnej, jak i wtedy, gdy dokonuje kontroli abstrakcyjnej (Kodeks cywilny. Komentarz. Tom III. Zobowiązania - część ogólna. Komentarz do art. 385¹ kc. Andrzej Kidyba (red.), Zdzisław Gawlik, Andrzej Janiak, Grzegorz Koziół, Adam Olejniczak, Agnieszka Pyrzyńska, Tomasz Sokołowski. System Informacji Prawniczej LEX).

Ochrona konsumenta przed klauzulami niedozwolonymi w umowach i wzorcach umownych jest skuteczna ex lege i sąd może dokonać ustaleń w tym przedmiocie także z urzędu, podczas rozpoznawania sprawy między konsumentem a przedsiębiorcą (Kodeks cywilny. Komentarz. Tom III. Zobowiązania - część ogólna. Komentarz do art. 385¹ kc. Andrzej Kidyba (red.), Zdzisław Gawlik, Andrzej Janiak, Grzegorz Koziół, Adam Olejniczak, Agnieszka Pyrzyńska, Tomasz Sokołowski. System Informacji Prawniczej LEX).

Zasadnicze wątpliwości Sądu wzbudziły postanowienia umowne nakładające na pozwanego zobowiązanie do uiszczenia kwoty 129,00 zł tytułem opłaty przygotowawczej, wynagrodzenia prowizyjnego w wysokości 6.259,00 zł, a także wynagrodzenia w kwocie 1.100,00 zł z tytułu przyznania (...).

Na powyższą kwestię zwrócono uwagę w uzasadnieniu decyzji Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Delegatura w K., (...)z dnia 20 grudnia 2013 roku, decyzja nr (...), kiedy to za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów uznano działania polegające na stosowaniu opłaty przygotowawczej, której wysokość nie odpowiada wartości świadczeń realizowanych w ramach tej opłaty, co stanowi naruszenie art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (Dz. U. z 2003 r. Nr 153, poz. 1503 z późn. zm.), a w konsekwencji narusza przepis art. 24 ust. 2 pkt 3 w związku z art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Opłata ta oderwana jest od wartości kosztów realizowanego świadczenia, co godzi w zasadę ekwiwalentności. Opłata przygotowawcza ustalona w wysokości przekraczającej koszt przygotowania umowy dla danego klienta stanowi dodatkowe wynagrodzenie za czynności, które pożyczkodawca zobowiązany jest wykonywać w ramach już ustalonego wynagrodzenia za udzieloną pożyczkę, jakim jest jej oprocentowanie.

Krytyczne stanowisko należy także zająć wobec wysokości wynagrodzenia prowizyjnego, którego wartość jest bliska kwocie udzielonej pożyczki, czy też dodatkowych uprawnień w ramach usługi (...). Prowizja stanowi wynagrodzenie pożyczkodawcy w wysokości nieadekwatnej do nakładu pracy. Taka praktyka jest naruszeniem ustawy o kredycie konsumenckim i nieuczciwą praktyką rynkową. Ukrywanie dodatkowych prowizji wprowadza w błąd klienta, bo utrudnia mu porównywanie ofert konkurujących ze sobą firm.

Słusznie zatem Sąd Rejonowy uznał omawiane w poprzednich akapitach postanowienia za niedozwolone w rozumieniu art. 385¹ § 1 k.c. Postanowienia te kształtują obowiązki leżące po stronie pozwanej w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami. Ciężar dowodu że postanowienie zostało uzgodnione indywidualnie, spoczywa na tym, kto się na to powołuje (art. 385¹ § 4 kc). Powód nie powoływał się na indywidualne uzgodnienie powyższych postanowień, nie wskazywał również na taką okoliczność dowodów.

W świetle art. 385¹ § 2 k.c., jeżeli postanowienie umowy zgodnie z § 1 nie wiąże konsumenta, strony są związane umową w pozostałym zakresie.

Zasadnie zatem żądanie pozwu podlegało uwzględnieniu jedynie co do pożyczzonego kapitału.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd Okręgowy, na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację.